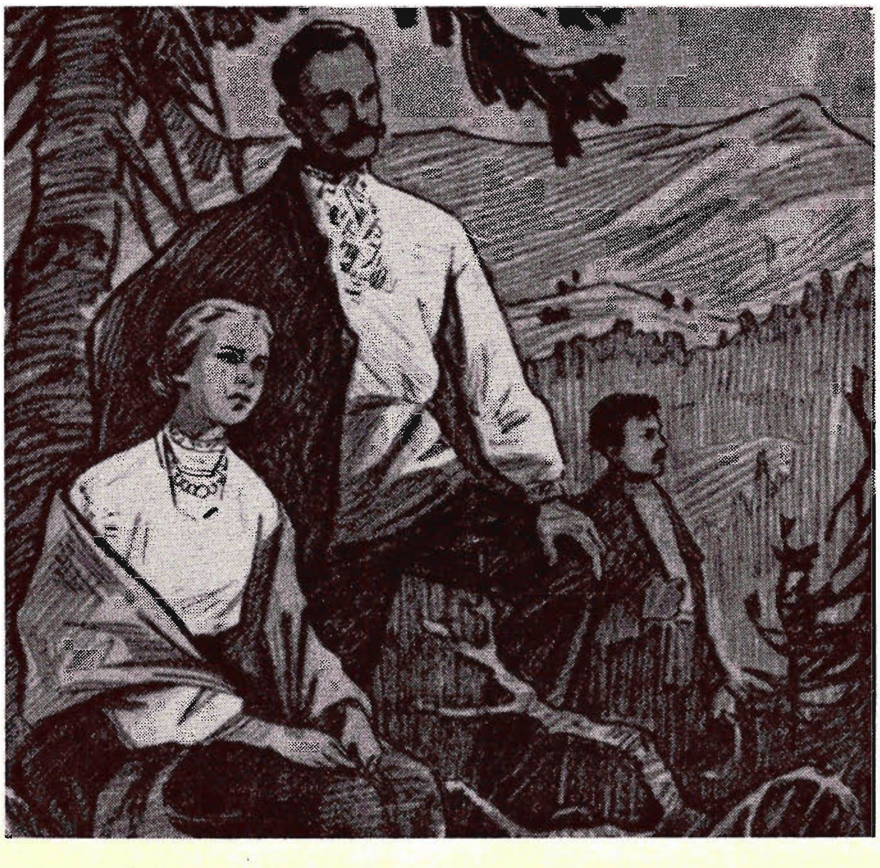
ВЕСЕЛКА

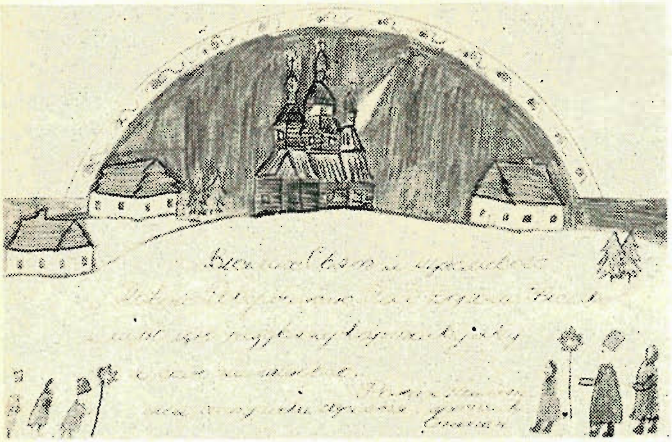
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

НАША ПОШТА

Відповідь Редакції: Дорогі Діти — Романе, Христю й Степане! Дякуємо щиро за різдвяну картину з привітом! Думаємо, що Ви щасливо й приємно провели Різдвяні Свята. З Новим Роком бажаємо Вам і Вашим Батькам всього кращого!

★

Роксоляна Данилюк з Міннеаполісу, Мінн., пише: Дорога „Веселко"! Мені всього чотири рочки і я ще добре читати сама не можу, але моя мамця читає мені Тебе. При читанні я поз'їдала всі свої кашки на снідання і вивчила багато віршиків напам'ять. Жду нетерпеливо на кожне нове число журналу.

Тим разом вибираюся до Тебе з Дідом Морозом і посилаю Тобі під ялинку дарунок від себе. Татко дав чек, мамця підписала, а я його висилаю. Обіцяю також, що поки не стану юначкою, буду Тебе читати й посилати Тобі дарунок під ялинку.

Бажаю Тобі Веселих Свят Різдва Христового, Дорога „Веселко"!

Відповідь Редакції: Дорога Роксоляно! Щиро дякуємо Тобі за Твій щедрий різдвяний дарунок для „Веселки" в сумі 25 дол. та за трирічну передплату журналу. Ставимо Тебе за приклад всім нашим читачам. З Новим Роком бажаємо Тобі й Твоїм добрим Батькам всього кращого!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА СІЧЕНЬ ц.р., стор 11-та: ЩО ЦЕ? а) Годинник. б) Годинник. в) Місяць. г) Цибуля. ЗАГАДКА НЕДОМОВКА: Зорі. ЯКИЙ ЦЕ ПАН? Квітка - тюліпан.

РОЗГАДАЙМО!

ЩО ЦЕ?

а) Вдень у небі гуляє,
Ввечері на землю сідає.

б) Золоте кружало сховалося,
Срібне показалося.

в) Без дров, без вогня, а світить і гріє щодня.

★

ВІДПОВІДЖТЕ!

У кого кам'яна сорочка?

★

ДИВНІ СЕСТРИЦІ

Випускають із темниць
Сто однакових сестриць.
Їх по черзі всіх беруть,
Тім'янем об стіни труть,
Вміло чиркнуть раз і два —
Запалає голова.

★

СПРИТНИЙ РОБІТНИК

Дуже спритний я в майстерні робітник,
Стукотіти день до вечора я звик.
Як побачу я неробу —
Вмить лікую всю хворобу:
Стисну я його в руках,
Та по голові — тарах! —
В дошку зразу він вгруза,
Лиш виднів голова.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА СІЧЕНЬ ц. р., стор. 2-га: ДИВНЕ КРУЖАЛО: Сонце. ХТО Я? Річка. ХТО ВІН? Радіоапарат. ЩО ЦЕ? Вершник на коні; вітер-буревій; черевики.

ВЕСЕЛКА
THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редаґує Колеґія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи П. Холодного

"THE RAINBOW" — "VESELKA"

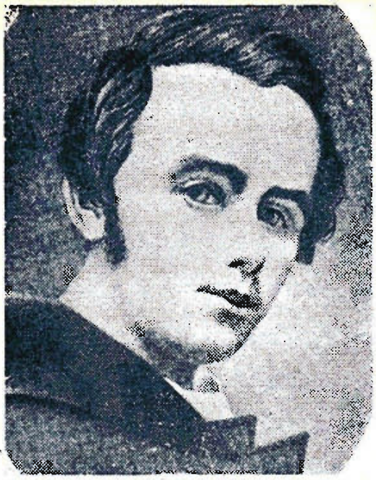
Published monthly, except June to September Bi-monthly at Jersey City, New Jersey

81-83 Grand Street — Jersey City, N.J., 07303

Subscription $4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Іван Франко й Леся Українка в Карпатах

Тарас Шевченко

Леся Українка

Іван Франко

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Поруч Шевченка і Франка найкращі твори писала Леся Українка. Це прибране письменницьке ім'я, а справжнє її прізвище — Квітка. Народилася вона 26 лютого 1871 року у місті Звягелі на Волині (тепер Новгород Волинський).

Леся вже змалку проявила свій талант: ще коли мала дев'ять років, написала перший свій віршик „Ні долі, ні волі у мене нема". Мати Лесі — Олена Пчілка (псевдонім) теж була українською письменницею. Коли вона побачила, що Леся має поетичний хист, почала виховувати її так, що з неї виросла справжня письменниця. Коли Леся мала тринадцять років, вона написала вірш „Конвалія", видрукований в часописі „Зоря" у Львові.

Вірші Лесі почали появлятися дедалі частіше в дитячому журналі „Дзвінок", що виходив у Львові, і в журналі „Молода Україна", що його видавала в Києві її мама. Один з найкращих творів Лесі, це „Лісова пісня". У ньому змальовується чарівна краса поліської природи.

Багато віршів і казок написала Леся для дітей. Вона хотіла редаґувати журнал „Дзвінок", але тяжка недуга змусила її лікуватися поза межами України. Не зважаючи на недугу, що мучила Лесю змалку, вона пильно вчилася і писала. У своїх творах вона закликає земляків боротися за кращу долю, палко любити свій нарід і батьківщину. Вона навчає нас, що треба бути відважними, сміливими й завзятими, — „сором хилитися, долі коритися".

Леся прожила всього лише 42 роки. Померла в серпні 1913 року, і поховали її в Києві.

Пояснення-словничок: Тарас, Іван і Леся — це Шевченко, Франко і Леся Українка; палкий — завзятий (glowing, fervent); мережати — ґаптувати (to embroider), тут в розумінні: писати вірші; цілющий — лікувальний (healing, currative); наперекір — на злість (in spite, in opposition); обух — butt-end of an axe.

ЛЕСИН ЗАПОВІТ

Тарас, Іван і Леся — великі імена,
Лунає в Україні їх слава голосна —

І лине з України в широкий дальній світ
Їх дум і слів пророчих визвольний
заповіт.

Тарас - Кобзар про волю складав палкі
пісні,
У них гриміли тони завзяті, вогняні.

Іван — як Каменяр той із молотом
в руках,
Крізь лиха й перешкоди мостив
до волі шлях.

І Леся, наче мавка таємна лісова,
Про волю і про щастя мережала слова.

То знову, наче лицар, що сміло йде
у бій,
З тяжкого сну неволі будила нарід свій:

„Не спи, народе рідний, в неволі, у ярмі,
Дивись, он сяє зірка, вітає нас у тьмі!

Не зірка це — надія цілюща, чарівна,
Вже недалекий ранок віщує нам вона!"

І Леся, задивившись у дальнє сяйво зір,
Сміялася крізь сльози журбі наперекір.

В її слабому тілі горів могутній дух,
Неволі непокірний, твердий, немов
обух.

Хоч серце облягали думки важкі, сумні,
З надією співала вона свої пісні —

Бо вірила, що прийде святої волі день
І встане Україна у гомоні пісень.

Роман Завадович

Леся БРИЗГУН-ШАНТА

СНІГОВИКОВА ПРОГУЛЯНКА

Перед великим вікном Юрчикової кімнати, під самим тином, стояв сніговик. Жовте сяйво лямпи освітлювало його велику смішну голову. На добрячому обличчі чорніли очі з вуглинок і всміхалися уста, зроблені з двох трісок.

Сніговик виглядав щасливим. Він ні трохи не турбувався тим, що його ніс — це тільки морква, а на голові, замість капелюха, красується дірявий горщик.

Сніговик дуже сподобався Юрчикові. Увечері, коли мама вийшла з кімнати, думаючи, що Юрчик уже заснув, він вискочив з ліжка і побіг до вікна, щоб подивитись на сніговика.

Та тепер йому здалося, що сніговик уже не такий веселий.

„Чого сніговик сумує? — подумав Юрчик. — Може, тому, що стоїть сам-один? А, може, йому холодно? Та ні, він холоду не боїться. Коли б я покликав його до кімнати, він певно розплакався б і розтопився!"

Ага, Юрчик знає! Сніговикові бракує братіка. Отже, завтра Юрчик з товаришами мусить спорядити малого сніговика! А тепер чимскоріш у ліжко!

Хлопець заліз під теплий коц і зразу заснув...

А, може, ні?.. Ось він бачить сніговика. Сніговик ніби чекав, поки згасне лямпа. Він поправив свій старий капелюх-горщик, моргнув вугляним оком і вибрався в дорогу. Мабуть, надокучило йому стояти щоночі перед темними вікнами Юрчикової кімнати. Ні до кого слова промовити, оком моргнути!

Юрчик сам не знає, як то сталося, що він одягнувся і, не зважаючи на темну ніч, пішов за сніговиком.

Довго йшов сніговик пустими вулицями оселі. Врешті добрався до гайка. Там було темно, але в ту хвилину місяць виглянув з-за хмари й освітив галяву. Уліті тут бігали й бавилися діти. Тепер галява була під снігом, і по ній походжали два сніговики. Але були вони не такі чистенькі і добре одягнені, як Юрчиків. Один навіть не мав носа, а другий ока. Капелюхів вони також не мали, і їхні голови були криві.

Юрчиків сніговик дуже втішився, хотів познайомитися з ними, але вони, заздро дивлячись на його красу, почали лаятись, хотіли битися, навіть збили в нього з голови капелюха.

Юрчиків сніговик утік. У темряві не важко зникнути. Не шукав уже друзів. Чимскоріш вернувся перед вікно.

Юрчик також вернувся додому і ліг спати. А вранці, коли пробудився, весело розсміявся: таж це йому тільки снилося! Невже хтонебудь бачив, щоб сніговики ходили? Адже вони навіть ніг не мають!

Все таки підійшов до вікна, подививсь і — перелякався. Сніговик справді був без капелюха, а його голова похилилася набік. Значить — Юрчикові не снилося? Значить — сніговик з нудьги справді ходив погуляти?

Юрко не знав, що вночі був сильний вітер і збив у сніговика з голови капелюха. Він швидко поснідав, побіг до товаришів, і незабаром коло старого сніговика стояв уже маленький новий сніговик.

Пояснення-словничок: сніговик — snowman; тріска — відщеплений від пня кусень дерева (chip, splinter); морква — carrot; моргати — to blink, to wink; заздро дивитися на щось — to look upon something with a grudging eye; лаятись — сварити когось, ображати (to scold, to chide).

К. ПЕРЕЛІСНА

Ілюстрація Ю. КОЗАКА

ПРАЦЮВАЛИ!

Сніг глибокий, по коліна!
Замело й дороги...
Вийшов песик погуляти,
Так загрузли ноги!

Ледве вибрався на ґанок:
„Ой, пустіть до хати!
Сніг глибокий і холодний —
Як же тут гуляти?"

Вийшов тато із мітлою,
В шапці, в рукавицях,
Петрик виніс дві лопати,
Вийшла з ними й киця.

Й заходилися всі разом
Прочищать доріжки:
Тато чистить, підмітає,
Петрик ліпить сніжки,

Песик бігає за ними,
Киця теж ходила,
Так замерзли в неї лапки —
На порозі сіла.

Так вони гуртом в садочку
Довго працювали,
І, хоч трохи заморились,
Сніг повідкидали.

К. ПЕРЕЛІСНА

СНІЖКИ

Сніг - сніжок білесенький
У дворі літа,
Вітерець легесенький
Стежку проміта.

Хоч мороз, жартуючи,
Нам щипа пучки,
Байдуже! пустуючи,
Тягнемо санки.

Кидаємо сніжками,
Хто куди попав...
Підстрибом! доріжками!
А ніхто не впав!

К. ПЕРЕЛІСНА

БАБА

Рукавички у кишеню —
І гайда!
Хоч мороз щипає пальці,
Не біда!

З того снігу, що нападав
У дворі,
Зліпим бабу на забаву
Дітворі.

Їй дамо у руки віник,
Хай трима!
А на голову хустину,
Бож зима.

Замість очей — дві вуглини,
Ніс — буряк,
Губи — ягоди з калини...
Гарно ж як!

Тепер стійте у куточку,
Сад глядіть,
А на вулицю, бабусю,
Не ходіть!

Софія БАРАБАШ

КАЗКА — ПРАВДА

Присвячую Ігореві й Ларисі Роговським.

Ігор і Лариса примостились на канапі коло бабуні Ізидори.*

— Розкажіть нам, бабуню, казку, але таку, щоб була правдою. Розкажіть про свою сестру Лесю Українку! — просили діти, вдивляючись у великі сині очі бабуні.

От, бабуня й почала:

— Леся була від мене на багато років старша. Вона була не тільки моєю сестрою, але й учителькою. Під її рукою я почала вчитися французької мови та гри на роялі.

— Чи вона була дуже сувора? — запитав Ігор.

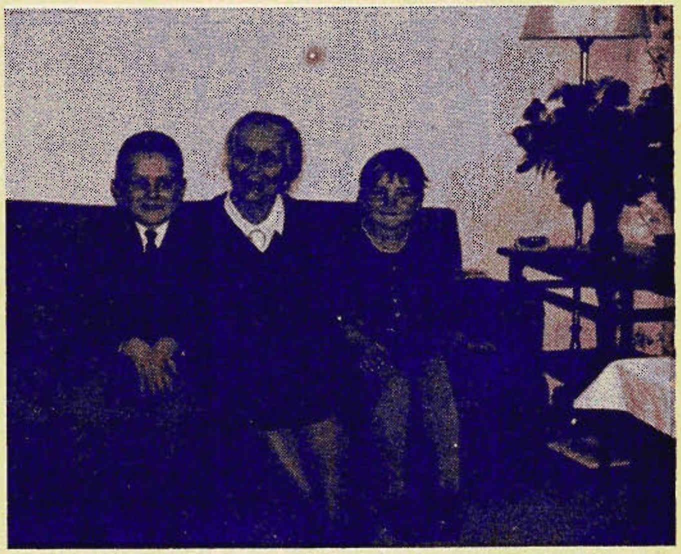
— О, ні! З нею було приємно вчитись. Леся ніколи мене не сварила, завжди була ласкава, хоч і вимагала, щоб я була уважною. Вимагала вона багато від себе й від інших. Так дотепно й цікаво навчала мене французької мови, що я не зчулася, як почала говорити по-французькому. На роялі Леся грала з великим відчуттям, а я сиділа тихо і слухала. У Лесі були „золоті руки".

— Чи справді, бабуню, золоті? — здивувалась Лариска і глянула на свої маленькі рученята.

— Еге ж, золоті, — відповіла бабуня, — це значить, що вона вміла руками зробити все, що захотіла: з маківочки робила прекрасну лялечку, а з кокосового горіха — муринчика. Шила костюми для наших дитячих вистав.

— Бабуню, то ж треба багато дітей для вистав! — зауважив Ігорчик.

— Правду кажеш, сину, але їх було в нас доволі, бо приходили ще діти Миколи Лисенка та інші. Одного разу ми підготовляли новорічну виставу. Мій брат Михайло грав ролю Старого Року. Мав довгу сиву бороду, виглядав наче Дід Мороз, а я, найменша з усіх дітей, виступала в ролі Нового Року. Леся пошила мені білу суконку, на плечі почепила крильцята, а на ноги зробила чудові капчики, прикрашені золотим папером. Але яке ж було моє горе, коли вранці перед виставою я побачила, що миші погризли мої золоті капчики! Леся приголубила мене, потішила і за годину зробила інші, ще кращі. Вистава вдалася, навіть старші глядачі нас хвалили. Леся чудово вишивала, мережала, і все це робила переважно в ліжку, бож, як знаєте, довго хворіла. Спочатку заболіла в неї рука, а тоді нога. Леся поїхала до Берліну, і там один славний лікар зробив їй операцію. Додому вона повернулась настільки здоровою, що могла ходити. О, як я тішилась! Я так дуже, дуже любила Лесю! Наша мати, Олена Пчілка, жила тоді з іншими своїми дітьми в Києві. Там вони ходили до школи. А я з батьком та Лесею жила на селі.

П-ні Ізидора Косач-Борисова й Ігор та Лариса Роговські

„Мамочко, — писала я в листі, — мені тепер дуже добре. От, коли б було можливо, щоб ніколи ніщо не змінювалось і щоб Леся завжди була такою здоровою, як тепер!"

Але, на жаль, не довго я тішилась Лесиним здоров'ям. Хвороба перекинулась на нирки, і Леся мусіла виїхати на лікування в Єгипет.

— А скажіть, бабуню, чи ви були схожі на свою сестру Лесю? — питає Лариска.

— Так, ми обидві з Лесею були схожі з лиця на батька, а тим самим одна на одну. Ми були майже однакові на зріст.

— Не став, Лариско, стільки питань бабуні! Чи не бачиш, що бабуня вже втомилась? — зауважив Ігор.

Але бабуня тільки всміхнулась і продовжувала свою казку-правду:

— Пригадую собі, що в свята приходили до нас гості. Вони були зодягнені у фраки і на головах мали циліндри, що називалися також „шапокляки". Михайло Старицький, письменник і драматург, також часто бував у нас. Був то мужчина дуже високий на зріст, з довгими козацькими вусами. Його калоші були дуже великого розміру. Наші гості залишали циліндри й калоші в передпокої. Ми, діти, на це тільки й чекали. Як лише за гістьми зачинялися двері вітальні, мій брат влазив однією ногою у калошу Михайла Старицького, а я впихала туди ще й свою ногу, і починалось подорожування по цілому передпокої. Коли ж надокучало шлапання в калоші, я хапала циліндер і з розмахом накладала братові на голову. Його голова аж по плечі зникала в „шапокляку". Отак то ми, діти, пустували.

* Ізидора Косач-Борисова, сестра Лесі Українки, славної письменниці.

— Зовсім так, як ми тепер! — вигукнула маленька Лариска. — Я часто взуваю мамині черевики на високих закаблуках і теж у них шлапаю.

— Не перебивай, Лариско! — просить Ігор, і бабуня продовжує розповідь:

— Добре пам'ятаю, які страви подавали в нашому домі під час свят. Наш батько був добрим мисливцем, любив полювати, так що в нас завжди було м'ясо з дикої звірини. На Різдво подавали гостям шинку з сарни чи кабана, а також смачного зайчика.

В цю хвилину бабуня мусіла перервати свою розповідь, бо прийшов сусід з фотоапаратом. Матуся зодягнула Ігорчика в блюзку, а Лариску стала причісувати, бож кожна дівчинка хоче гарно виглядати на фотографії. Лариска попросила:

— Відгорни, матусю, волосся з мого чола! Я не хочу бути, як „бітл"!

Потім Ігор і Лариса сіли коло бабуні фотографуватись.

Лариска — красуня, а до того вона ще й співачка. На тому вечорі, коли пані з усіх українських жіночих товариств прощалися з бабунею Ізидорою, Лариса сміливо й голосно заспівала пісню „Я лисичка, я сестричка" з опери „Коза Дереза", яку написав славний композитор Микола Лисенко.

П о я с н е н н я - с л о в н и ч о к: р о я л ь — великий музичний інструмент, подібний до фортепіяна; м а к і в к а — голівка маку з насінням (poppy-head); с х о ж и й на когось — подібний до когось (similar, like); ф р а к — парадне вбрання з довгими полами, його зодягають на урочисті зустрічі, гостини чи балі; ц и л і н д е р — високий твердий капелюх; д р а м а т у р г — письменник, що пише драми-твори для театру (play-wright); к а л о ш а — ґумове взуття, що його носять зверху на черевиках (galosh, overshoe); з а к а б л у к — counter.

Спогад про дитячі літа Лесі Українки описала дуже цікаво також інша її сестра, Ольга Косач-Кривенюк у книжечці „В дитячому крузі". Є там також Лесині казки та вірші для дітей. Хто прочитав цю книжечку, хай напише до „Веселки".

Володимир РАДЗИКЕВИЧ

ЧОГО ПЛАКАЛА ЛЕСЯ?

Дуже любила маленька золотоволоса Леся в гарний весняний чи літній день ходити з мамою до лісу. Там було так гарно! Така буйна пахуча зелень! Так багато різних дивних квіток! Такий веселий, радісний пташиний спів! А які смішні ті вивірки: як швидко, справно скачуть по галузках, як метко стрибають з дерева на дерево!

Мамуся, бувало, ще й пісеньку якусь нову починала співати. Леся вмить підхоплювала, і ніколи вже її не забувала.

Також дуже любила маленька Леся слухати казок, що їх розказував їй на селі дядько Лев. А знав він тих казок без ліку! Оповідав про Водяника з білою бородою, що, ввесь укритий баговинням, має владу над усіма водами в потоках, річках, ставах та озерах; про пустотливих русалок, про малого дідуся, добрячого Лісовика, що панує в лісі, про зеленооку красуню Мавку, що цілу зиму проводить у чарівних снах в дуплі старої верби, а навесні прокидається, бігає по лісі та милується його красою.

І ще одне любила Леся: грати на фортепіяні. Коли трохи підросла, то, граючи, думала часто про всі ті чуда-дива, про які розповідав їй дядько Лев.

Раз звернулася до мами:

— Так мені, мамусю, тяжко грати!..

— Чому, доню?

— Чогось пальці дуже болять... І ноги також...

Занепокоєна мати покликала лікаря. Довго оглядав старенький лікар дівчинку.

— Леся мусить перестати грати на фортепіяні! — сказав. — Їй треба лікуватися — в неї недуга костей.

Дівчинка залилася гіркими сльозами. Підбігла до фортепіяна, як до когось дуже близького й рідного, і почала його на прощання гладити та пестити. Згодом склала віршик „До мого фортепіяна". В ньому з великою тугою згадувала, які то гарні, розкішні мрії ходили по її голівці, коли вона грала на фортепіяні. Свій віршик закінчила такими словами:

Розстаємося надовго ми з тобою,
Зостанешся ти в самоті німій,
А я не матиму де дітися з журбою...
Прощай же, давній любий друже мій!

Цією дівчинкою була славна українська письменниця Лариса Косач, що свої вірші підписувала прибраним ім'ям: Леся Українка. Померла вона далеко, в Кавказьких горах у 1913 році.

Ціле життя мучила Лесю Українку її недуга. Лікуючись, виїздила вона в теплі краї — Італію та Єгипет. Але, не зважаючи на недугу, написала багато прекрасних творів, у яких закликала свій нарід до боротьби за волю України, за визволення її з-під московської влади. Український нарід гордиться її творами перед усім світом. Навіть тут, в Америці, в Городі Української Культури в Клівленді поставлено великій українській письменниці пам'ятник, що його виконав мистець Михайло Черешньовський. На пам'ятнику вирізьблено слова:

Вільні співи, гучні, голосні
В ріднім краю я чути бажаю.

В. ГРЕНДЖА-ДОНСЬКИЙ *Ілюстрації В. МАНАСТИРСЬКОГО*

ПРИГОДИ ЗАЙЧИКА

Лисичка з зайчиком спізналась,
Як пасся він у бур'янах,
Від того дня і побратались,
Гуляли разом по лісах.

„Нехай же буде й так!" —
сказала
Лисичка рудобока
І хатку з льоду збудувала
На березі потоку.

Коли ж хатина розтопилась,
Пропав по ній і знак,
Лисичка в зайця опинилась,
До зайця каже так:

Аж ось зима. Лисичка каже:
„Послухай, милий пане!
Коли мороз і сніг наляже,
Ще холодніше стане.

Коли б нам хатка у пригоді,
Хоча б і невеличка,
Жили б ми обидвоє в згоді,
Як братчик і сестричка."

„Я теж шукаю відпочинку," —
Їй відповів вухатий.
„Ну, то й будуймо ту хатинку,
Щоб краще зимувати!"

„Будуймо, згода! Але дві,
Сусідонько моя —
Зокрема ставиш ти собі,
Зокрема ставлю я".

І довговухий поспішав —
Хотілось страх хатини!
Пиляв і стіни виплітав
З березини й ліщини.

М'якенько вистелив він ліжко,
Ще й мохом подушки напхав,
І тепло і до лісу близько —
Чудово тут зазимував.

Жила незгірше і лисиця —
Хатина, мов палатка.
Та нагло, що за таємниця! —
Стопилася та хатка.

Як стало сонце пригрівати,
Розтанув сніг на воду,
Весна прийшла, не стало хати,
Збудованої з льоду...

„Сусідо добрий, відчиняй,
Не бачиш? Гостя йде, впускай!
Нема куди мені подітись...
Хотіла б трохи я погрітись...

Він відчинив вузеньку хвіртку,
Впустив її до хати
Та ще й почав свою сусідку
Гарненько частувати.

Лисиця за столом сиділа.
Гречана каша — добра річ!
Удосталь каші попоїла
І грітись вилізла на піч.

І враз вона кричить щосили:
„Го-го! Послухай, зайче милий!
Моя це хатка — не твоя,
Тепер у ній хазяйка — я!"

І стала зайця виганяти:
„Іди мені мерщій із хати!
Лиши мені хатину цю,
А то — мітлою натовчу!"

І зайчик вибрався у путь,
Думки його гіркенькі,
Та ось йому назустріч йдуть
Три песики маленькі.

„Чого ж ти плачеш, посумнів?"
Ті почали питати.
„Велике горе я зустрів,
Ох, тяжко і сказати!

Малу хатинку я зробив
З берези і ліщини
І ще садок обгородив
Навколо гарним тином.

Прийшла лисичка і мене
Геть вигнала із хати,
Тепер у світ біда жене,
Щоб правди пошукати."

„Надії, зайче, не втрачай,
Додому кроки завертай,
Побачиш зараз, як у ліс
Втече лисичка. Не журись!"

Пішли швиденько під вікно
І загукали там водно:
„Гар-гар, лисичко! Ти не гайсь,
З чужої хати забирайсь!"

Лисиця вмить зчинила крик,
До чого навіть пес не звик:
„Ох, ви погана собачня,
Нема від вас мені спання!
Як я із печі злізу,
То вас усіх поріжу!
Ідіть собі ще поки час,
Бо, як з'явлюся серед вас,
То хтось із вас поляже!" —
Отак лисичка каже.

Відважний був собачий рід,
Та все ж перелякались —
Цей за ворота, той за пліт
Втекли й не оглядались.

А зайчик в темний ліс пішов,
В дубину кучеряву
І там ведмедя він знайшов,
Що хріп на всю галяву.

Ведмідь прокинувсь, позіхнув,
Плює, погоду лає,
Кудлатим лобом він крутнув,
На гостя поглядає.

„Ти плачеш? Чом? Скажи мені!" —
Почав ведмідь питати.
„Бурмилку, дні мої сумні —
Мене прогнали з хати!"

Тоді все заєць розповів
Докладно до дрібниці.
Ведмідь сердито заревів:
„Ну, дам я тій лисиці!"

„О ні, не виженеш її,
Нема мені рятунку,
Бо й три товариші мої
Не вигнали хитрунку!

Хіба б шаблюку ти прип'яв,
То, може, налякаєш —
Сьогодні світ такий настав
Поганий, сам ти знаєш!"

„Я мирний звір і не ношу
Шаблюки із собою,
Піду лисицю попрошу,
Обійдеться без бою!"

І до лисички він подавсь
З ласкавими очима.
Удома він її застав,
Спинився під дверима.

„Ану, лисичко, — він гука, —
Виходь мерщій із хати!"
Але лисичка теж метка —
Давай репетувати:

„А йди но геть собі, бурмиле,
Бо як розсерджусь, то наб'ю!
Коли тобі життя ще миле,
У ґавру ти втікай свою!"

На те ведмідь: „О, мила сваха,
Не сердься, не дрочись!
Он сірий зайчик бідолаха
Гіркенько плаче, подивись!"

Лисиця в крик: „Тікай, гультаю,
Бо як із печі я зійду,
Тобі всі кості поламаю —
Чи хочеш мати ще біду?"

Утік ведмідь у темний ліс,
Почув тривогу він велику,
А зайчик йде, не спинить сліз
І нагло чує: „Ку-ку-рі-ку!"

Глип — півник йде, великий, чорний,
У нього під крилом коса,
Такий відважний і проворний,
А хвіст його — яка краса!

По лузі поміж верболози,
Мов лицар ходить, мов козак,
Побачив зайчикові сльози
І каже зайчикові так:

„Весна всіх радує квітками,
А ти щось, зайче, посумнів!"
На те йому з плачем-сльозами
Сіренький зайчик відповів:

„Хатинку я собі зробив
З березини й ліщини
Та ще й садок обгородив
Навколо гарним тином.

Була ж вона, хоч і мала,
Чудова, мов палатка,
Але лисиця надійшла —
Пропала в мене хатка!"

А півник: „Все віддасть вона,
Побачиш, побратиме!
Підійду я лиш до вікна —
Відразу дім покине!"

„Боюся, милий друже мій,
Що марні ці слова твої,
Лисиця — це ж хитрун, крутій,
Не знаєш, півнику, її!

Лисиці не змогли мої
Друзяки-пси, бурмило . . ."
А півник: „Вижену її,
Хоч іншим не щастило!

Але, як я її в ліси
Геть вижену з-за плоту,
Ти, кумцю, що мені даси
За цю важку роботу?"

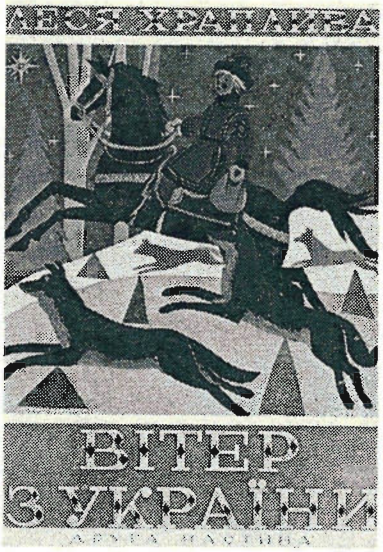
„Як вдасться вигнати тобі
З хатинки цю лисицю,
Я принесу по молотьбі
Тобі мішок пшениці."

От зайчик слово чести дав,
І півник погодився,
З косою швидко поспішав,
Край хатки зупинився.

А далі під вікно плигнув,
Зробив страхітну міну
І заспівав, крильми сплеснув,
Аж затремтіли стіни:

ЩО ЧИТАТИ?

ЩО РОЗКАЗУЄ ДІТЯМ „ВІТЕР З УКРАЇНИ" (т. II) ЛЕСІ ХРАПЛИВОЇ?

Дід Мороз приніс „Веселці" під ялинку цього Різдва гарний дарунок — нову книжку Лесі Храпливої, а саме другу частину збірки оповідань для шкільних дітей „Вітер з України."

Книжка дбайливо видана, з багатокольоровою обкладинкою роботи мистця-маляра Петра Андрусева та з ілюстраційками - витинанками авторки. На 145 сторінках вміщено 24 оповідання і вступ — „Слово від Вітру". У своєму слові Вітер розказує, що він прилетів з України до українських дітей у вільному світі, щоб розповісти їм прецікаві казки й оповідання.

З книжки довідаються читачі про те, як хлопець Томир, що жив в Україні ще в поганські часи, перший склав поклін Новонародженому Дитяткові від усієї української землі. Довідаються й про переживання хлопців з козацьких часів України і про часи визвольних змагань українського народу в першій та другій світовій війнах, і про совєтську окупацію, і про участь дітей у боротьбі Української Повстанської Армії проти московсько-большевицького займанця. Кілька оповідань присвячені життю українських дітей у ЗДА, є й оповідання з пластово-новацького життя та цілий цикл оповідань з нагоди традиційних українських свят — св. Андрея, св. Миколая, Великодня. Всі ці оповідання й казки просякнуті любов'ю до Рідного Краю, рідної мови, рідних звичаїв і традицій. Вони сповнені віри в невмирущість українського народу (кінцеве оповідання „Золоте зерно") та його визволення з-під ворожого панування (перше оповідання „Зимова казка").

Прочитайте, діти, цю книжку, а вона напевно сподобається вам не менше, як і інші книжки Лесі Храпливої — „Вітер з України" (т. І), „Козак Невмирака", „Ростикова казка", „Писанка українським дітям", свято-миколаївські п'єски „Антипкові пригоди" й „Найбільший дарунок" та декляматор „На ввесь Божий рік".

В. Б.

НАША ПОШТА

Анна, Ольга і Євгенія Ґовдяк з Швебіш-Галь, Німеччина, пишуть: Дорога „Веселко"! Дякуємо Тобі дуже, що Ти й у 1965 р. приходила до нас, трьох сестричок. Ми Тебе радо читаємо. Разом з нашими Батьками бажаємо Тобі й усім українським дітям на чужині Веселих Свят Різдва Христового та Щасливого Нового Року!

Відповідь Редакції: Дорогі Діти! Хай Новонароджене Дитятко Ісус благословить Вас і Ваших Батьків у Новому 1966 році!

Віра Скибицька, Барабао, Віс.: Дорога Вірцю! Твого віршика „Як Ісусик народився . . ." не можемо, на жаль, надрукувати, бо такий самий віршик був уже надрукований у „Дзвіночку" 1935 р. Спробуй написати власний віршик. Редакція „Веселки".

„Кукуріку — кукуріку,
На лисичку йду!
Кукуріку, гостру косу
Під крилом несу!

Гей, лисичко-молодичко,
Прокидайсь зі сну,
Буду терти, шкуру дерти,
Боки геть намну!

Гей, лисичко-молодичко,
З печі ти злізай
І хатину в цю хвилину
Швидко покидай!

Кукуріку, кукуріку,
На лисичку йду,
Я лисичці, кукуріку,
Голову зітну!

Кукуріку, гей, лисичко,
Кукуріку, знай,
І з хатини, кукуріку,
Скоро утікай!"

Як лиш лисичка це почула,
Мороз під шкуру їй поліз,
І причесатися забула,
Чкурнула полем просто в ліс.

Тікає лісом ще й донині,
Хвоста об терня чеше-рве,
А зайчик у своїй хатині
У згоді з півником живе.

Раз півник стрінув курку босу
І з нею в лісі одруживсь,
На ярмарку продав він косу,
Косою більш ні з ким не бивсь.

І зайчик теж раз загулявся,
Зайківну-панночку спіткав,
Під дубом з нею повінчався,
Кімнатку гарну змайстрував.

Так дві сім'ї в одному домі
Живуть собі під беріжком,
Як прийдуть в гості їх знайомі,
То їх частують пиріжком.

Зредаґував Р. З.

Пояснення-словничок: гуляти — тут: робити прогулянки, розважатись; березина — береза-дерево (birch-tree); ліщина — дерево ліскового горіха (hazel-tree); страх — тут означає: дуже; гречана каша — buckwheat porridge; у путь — в дорогу; водно — спільно, разом; хріп — хропів; позіхати — to yawn; шаблюка — шабля (sabre); ґавра — лігво ведмедя (lair, den); дрочитися — тут: сердитися, гніватися; коса — scythe; палатка — малий палац, терем (palace); марний — тут: даремний, безуспішний (useless, vain); крутій — обманець, дурисвіт (cheat, swindler); молотьба — молочення збіжжя (threshing); змогти — побороти, подужати (to defeat); міна — вираз обличчя, ґримаса (wry face, grimace); нам'яти боки — to beat, to a mummy; чкурнути — швидко побігти; терня — терен, тернина (blackthorn).

Марко ВОВЧОК *Ілюстрації Л. ФРЕЛІХА*

ХОВЗЬКА СТЕЖКА

Скорочений переклад з французької мови Софії Наумович

ВСТУП

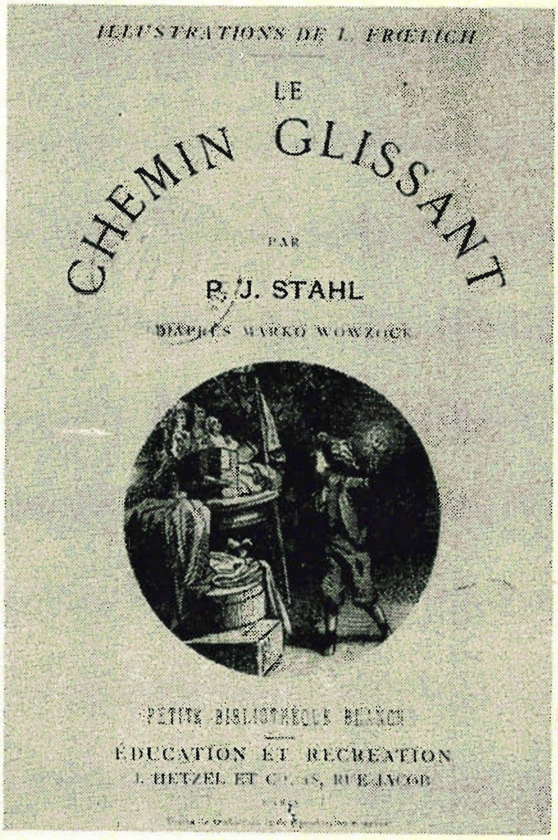
Напевне багато читачів „Веселки" знайомі вже з сестричкою Меласею, що рятувала свого братіка Михайла від страшного великого ведмедя. І напевно знаєте, що оповідання про Меласю написала славна наша письменниця Марія М а р к о в и ч, або йнакше М а р к о В о в ч о к (це таке її прибране письменницьке ім'я-псевдонім). Марко Вовчок знала кілька чужих мов, деякий час проживала у Франції в Парижі і там перекладала свої твори для дітей французькою мовою. Друкувала їх у французькому дитячому журналі та окремими книжками.

Марко Вовчок написала кілька творів французькою мовою для дітей Франції (тоді на Україні, 1863 року, московська влада заборонила друкувати книжки українською мовою). Один такий твір Марка Вовчка зветься „Х о в з ь к а с т е ж к а", по французькому " L e C h e m i n G l i s s a n t ".

І ось цей твір починаємо тепер друкувати у нашій „Веселці" в перекладі українською мовою. Даємо також малюнки з французької книжки Л. Фреліха. Вони дещо інакші, як тепер у дитячих книжках, але гарні й цікаві.

Фотокопія обкладинки й заголовної сторінки французького видання „Ховзької стежки"

„Ховзька стежка" друкувалася в „Журналі виховання й розваги" 1871.

Велику славу у Франції і в інших країнах здобула її повість „Маруся" про маленьку українку, що відважно провела поміж ворожим московським військом таємного козацького посланця до гетьмана України. Ця славна повість і досі друкується різними чужими мовами.

Читайте, юні друзі, цей невідомий у нас досі твір нашої великої письменниці і напишіть, чи сподобався вам. А якщо хтось з вас не читав ще „Сестрички Меласі" чи „Марусі", то тепер обов'язково прочитайте.

I

Коли бувають іноді сади, що нагадують Божий рай, то ним, без сумніву, був сад, про який хочу вам розказати. Там були великі старі дерева, квітники, навіть невеличкий ставок, там було все: сонце й тінь, радість очам, відпочинок для душі — нічого там не бракувало.

То тут, то там вчувалися людські голоси, доносився тріск дверей, що начебто відчинялись і зачинялись — мабуть, в саду жили якісь люди. Але де ж їх дім? Він так добре заховався, що не легко було його знайти.

Та ось на мураву вийшов малий хлопець, розхиливши нетерплячими руками галузки, що йому заваджали. Він говорив до когось, хто залишився позаду нього:

— Так, дорогенька матусю! Я йду погуляти, буду гратися в садку. Будьте спокійні, я буду чемний!

Цей гарний хлопчик мав не більше як дев'ять років. У нього були блискучі, як зірки, очі, рожеві щоки, каштанове волосся й ніжночервоні, наче в польової рожі, губи. Вистачало кинути оком на його чистий одяг і гладко причесане волосся, щоб відгадати, чиї то уважливі й ніжні руки його зодягали й чепурили.

Дивлячись на нього, такого на вигляд задоволеного та жвавого, як він біг, стрибав і співав, можна було подумати, що Андрійко — найщасливіша в світі дитина. А тим часом воно було зовсім не так.

Він, видимо, намагався відігнати якусь прикру думку, що його мучила. Піднісши очі, ніби шукав чогось на вершках дерев — чи не пташиного гнізда. Двічі чи тричі навіть нахилився, щоб приглянутися зблизька до цвіту суниць, але його думки були далеко.

Щоб розвіяти свій смуток, Андрій почав думати про маленьку кузинку. Її він ще не знав, але мати розказувала про неї незвичайні речі. Саме сьогодні зранку прийшов лист, що вона приїде під кінець тижня. І тоді Андрійко згадав, що вакації тієї обіцяної товаришки швидко проминуть і що він поїде далеко від цього тихого саду й дому, де народився; поїде вчитись у великому пансіоні, щоб стати освіченою людиною, здатною йти власним шляхом у світ. Там зустріне самі чужі обличчя. Думка про „чужих" перелякала його, бож досі він бачив довкола себе тільки рідні, приязні обличчя.

Ця настирлива думка ввесь час його переслідувала. Що б він не робив, вона завжди поверталася й безупину стискала йому серце — зокрема ж тоді, коли Андрій залишався сам. Він був дуже щасливий, коли мати, поки занести його до ліжка, брала на коліна, гладила і благословила. Але досвідчене око могло помітити, що навіть під захистом материного серця журлива думка іноді поверталася.

Все ж таки, ніколи його серце не щеміло так, як того дня, коли все навкруги було таке спокійне. Без сумніву, Андрійко мав тяжкий камінь на серці, бо раптом з великої журби сльози потекли в нього з очей. Він довго плакав, але це його не заспокоїло. У приступі смутку він заховав своє обличчя в долонях і пригадував у пам'яті всі причини своєї турботи.

Півроку минуло від того злощасного дня, коли Андрійко зрозумів свою велику провину, а він все ще відчуває її так, наче це сталося щойно вчора чи, навіть, і цього ранку.

Повернімось же разом з Андрійком у минуле, з-перед шести місяців.

Світло багатьох свічок роз'яснювало велику тітчину вітальню. По середині цієї вигідної кімнати, на грубому й широкому смирненському килимі, стрибала, сміялась і гомоніла громадка дітвори в радісному настрої.

Гостей запрошували заздалегідь. Вони приїздили з усіх закутків країни. Тітка Аврора мала звичку збирати ось так кожного року цю малу веселу громадку за декілька днів перед Різдвом, щоб гідно вшанувати це велике свято.

На цей день усі чекали. Тітка була напрочуд добра і щедра, дім вигідний, а в кімнатах було де забавитись. Дуже нещасною почувала б себе знайома дитина, якби тітка Аврора її поминула.

Ще три дні — і вітальня засяє. Три дні ділять дітей від тієї вимріяної хвилини, роздачі подарунків! Але той час здавався страшенно довгим цьому малому нетерплячому товариству. Всі признавали, що ці три дні чекання — найдовші дні в році. Даремне тітка говорила, що, коли ці дні про-

вести на грах стількома іграшками, то це не море, яке треба випити, тобто це не щось неможливе. Малі пустуни говорили між собою, що радніше можна випити море, ніж вичекати ці три дні.

Велика вітальня, досі тиха й поважна, навіть трохи похмура, наповнилася рожевими усміхненими личками. Діти завалили її м'ячами, рушницями, шаблюками й ляльками, скрипками та ловецькими трубками, цимбалами й бубнами. Не треба й нагадувати, що всі ці інструменти грали водночас, що зброя бряжчала, а рушниці й гармати стріляли самі від себе. Звичайно, хто не був глухий, міг оглухнути серед цього галасу. Ласкава старенька пані Ганна, домашня вчителька, затуляючи руками вуха, викрикувала, що за її молодих літ діти напевно не були такі крикливі.

Але ця невгамовна юрба, що була у вітальні, все таки не розважалася аж надто безжурно. Чекання несподіванок на Різдво псувало сьогоднішню радість. Якщо діти гралися й гомоніли навввипередки, то робили це хвилюючись і наче для того, щоб відвернути свої думки від очікуваної події.

Були в цій кімнаті двері, що самим свої видом хвилювали навіть найбільше зрівноважених. Тітка дбайливо засунула над ними завіси. До тих завіс, за якими зберігалися безцінні скарби, звертались усі погляди й линули всі зідхання. Бо тітка сказала, що там лежать різдвяні подарунки для всіх малих гостей.

Алеж бо треба ще трьох днів, трьох безконечних днів, поки буде можна дізнатися, яка доля кому припаде! Чи це не жах? Зокрема, коли подумати, що всі таємниці приховують від цікавих очей не якісь там закриті двері, але звичайні вишивані завіси! Таж вистачало піднести одну полу — і так легко було б задовольнити загальне зацікавлення!

Однак про це не можна було й думати! Мале пустотливе товариство урочисто приобіцяло тітці, що ніхто не пробуватиме передчасно заглянути в таємничий куток. У цьому всі й кожне зокрема зобов'язалися своєю честю, а це — святе зобов'язання!

— А що, як від вітру або від іншого випадку завіса трохи відкриється? — запитала трохи несміливо мала білява дівчинка з хитрим личком.

— Тоді, Надійко, треба відвернути очі! — сказала сміючись тітка. Побачивши на багатьох обличчях розгубленість, вона докинула: — Що, хіба це так важко?

— Це дуже важко! Але ми все ж таки відвернемо очі! — впевнено відповіли найтвердіші. Інші, зідхаючи, і собі повторили ці слова.

— Тож договорились! — сказала тітка. — Зрештою, заспокойтесь! Завіси важкі й добре зіп'яті — самі не відкриються, щоб вас спокушати. Ваше діло тільки подбати, щоб ніхто їх не рухав. Я покладаюся на вашу честь! Ваше слово для мене важливіше, ніж замок. Ну, годі! Веселої забави, діти!

І тітка відійшла, залишаючи велику вітальню в повне розпорядження дітей. У її похмурій кімнаті чекали на неї батьки й матері запрошених дітей та кількоро давніх друзів.

У цій кімнаті на почесному місці висів портрет малого, блідого і слабовитого хлопчика. Він був єдиною дитиною тітки, і її вона вже давно втратила. Ні, не давно, бо такі нещастя виглядають завжди так, ніби трапилися вчора. Це було видно, коли вогкі від сліз тітчині очі зверталися на дорогий образ хлопчини, якого на світі вже давно немає...

У пам'ять цього свого сина тітка Аврора залюбки запрошувала до себе своїх малих племінників, а також дітей приятелів. Їхні гри і навіть гамір нагадували їй дитинство дорогого маляти, яке вона так любила, хоч, без сумніву, роз'ятрювали її біль.

(Продовження буде)

Пояснення-словничок: **ховзький** або ковзький (slippery) — такий, що на ньому можна поковзнутися (to slip); **каштановий** (колір) — nut-brown; **пансіон**, школа з бурсою (dormitory) — boarding school; **настирливий** — влізливий, упертий (importunate); **вітальня** — кімната або заля для гостей (drawing-room, reception-room); **смирненський килим** — килим, що його виробили в місті Смирні; **напрочуд** — на диво, дуже (wonderfully, surprisingly); **пустун** — frolicsome child; **цимбали** — музичний струнний інструмент (cymbals); **невгамовний** — невгомонний, такий, що йому важко від чогось здержатись (restless, undefatigable); **зрівноважений** — спокійний, розважний (well-balanced); **пола** (одягу) — flap; **спокушати** — намовляти або принаджувати до чогось (to tempt); **роз'ятрювати** — роздирати (біль, рани) — to irritate.

З дитячого життя

СІМ УЧНІВ, ЩО ЗДОБУЛИ ПЕРШІСТЬ В ЧИТАННІ

У „Веселці" за листопад м. р. ми вмістили допис під наголовком „Хто буде першим?" про змагання учнів Нюпортської Рідної школи (біля Мельборну, Австралія) з читання українських книжок. Та ось, нарешті, закінчився шкільний рік, зроблено підсумки і виявлено, що сім із 23-ох учасників змагання стали переможцями.

На фото сім учнів Нюпортської Рідної школи ім. Т. Шевченка, що здобули в конкурсі з читання українських книжок перемогу й дістали нагороди. Починаючи зліва: Леся Нікода, Віра Лотиш, Славко Рошко, Марійка Шкварок, Юрко Бобурко, Люба Кирилось та Арета Підгородецька. (Фото: І. Святківський)

У суботу 18-го грудня в Нюпортській Рідній школі ім. Т. Шевченка відбулося Свято закінчення шкільного року. У залі було повно учнів та їхніх батьків і гостей. Після того, як учителі роздали учням свідоцтва, а декому й похвальні грамоти та нагороди, відбулося урочисте проголошення наслідків конкурсу з читання рідної книжки. Ось вони, ті перші, що люблять і найбільше читають українську книжку. Після проголошення успіхів кожного з цих сімох, вони по черзі підходили наперед до сцени і від учителя, який організував цей конкурс, діставали нагороди в формі цікавих українських видань.

Перше місце по школі і по клясі дістав один з кращих учнів школи — учень 7-ої кляси Юрко Бобурко, що прочитав протягом року 11 поважних і цікавих книжок, 21 число журналів „Веселка" та „Крилаті", що разом становить 2 328 сторінок. Серед прочитаних 3 томи С. Черкасенка „Пригоди молодого лицаря", повість Кащенка „Під Корсунем", „Отаман Воля" Л. Храпливої, „Ловці мікробів" Поль де Крайфа, „Захар Беркут" І. Франка, „Брати Мауглі" Кіплінґа та інші.

Друге місце по школі і перше по клясі здобула учениця 3-ої кл. Люба Кирилось, що прочитала 32 книжки, разом 1 636 сторінок.

Третє місце по школі і перше по клясі здобула учениця 5-ої кл. Леся Нікода, що прочитала 16 книжок і три числа „Веселка" — разом 1 365 стор.

Четверте місце по школі і друге по клясі здобула учениця 5-ої кл. Віра Лотиш, що прочитала 12 книжок, разом 1 112 стор.

П'яте місце по школі і друге по клясі здобув учень 7-ої кляси Славко Рошко, що прочитав 12 книжок, які мають 860 стор.

Шосте місце по школі і перше по клясі здобула учениця 4-ої кл. Марійка Шкварок, яка прочитала 6 книжок, що мають 199 сторінок.

Сьомі місце по школі і перше по клясі здобула учениця 1-ої кляси Арета Підгородецька, що прочитала 7 книжок, які мають 57 сторінок.

Разом всі ці сім найкращих читачів прочитали за рік 120 книжок та журналів, що мають 7 557 сторінок. Для школи, що має всього 31-го учня, це поважні успіхи. Недаром майже всі вони належать до найкращих учнів школи.

Серед книжок, прочитаних рештою наших переможців, також бачимо корисні й цікаві видання В-ва „Нашим Дітям" ОПДЛ, як „Байки" Глібова, „Бабунині казки" Т. Білецької, „Слава не поляже", книжки Р. Завадовича, Софії Парфанович, І. Савицької, Н. Забіли, Яворівського та ін.

Серед нагород, що їх дістали наші найкращі читачі, бачимо такі видання, як „Твори" І. Котляревського, „Сходить сонце" О. Кобця, „У лісничівці" Софії Парфанович, „Козак Невмирака" Лесі Храпливої, „Меч і книга" В. Барагури, „Облога Буші" М. Старицького, „Хлопці з зеленого бору" Р. Завадовича тощо.

Д. Н.

ХТО НАСТУПНИЙ?

На наш заклик „ХТО БУДЕ ПЕРШИМ?" у числі „Веселки" за листопад м. р. в справі змагань дітей-читачів нашого журналу, хто прочитає більше українських книжок і хто має найбільше українських книжок у своїй домашній бібліотеці, першим відгукнувся Богдан Ковалик з Торонта (Канада). Він пише: Від початку шкільного року до 25-го листопада 1965 р. я прочитав сімнадцять українських книжок, разом 2 124 сторінки. Від серпня 1963-го року до 25-го листопада 1965 р. я прочитав 174 українські книжки. Маю 11 років і ходжу до шостої кляси „Рідної Школи" імени св. Миколая в Торонті. У мене є ще старша й молодша сестри та братчик.

Посилаю Тобі, „Веселко", список книжок у моїй домашній бібліотеці — 156. Шлю також 2.00 дол. на пресовий фонд „Веселки".

Відповідь Редакції: Славно, Богдане! Ти перший відгукнувся на наш заклик і прислав відповідь, скільки українських книжок Ти прочитав, і подав список українських книжок у своїй домашній бібліотеці, стверджений підписом Твоєї Мами. З Твого списка бачимо, що Ти читаєш всі українські журнали для дітей, які виходять на еміґрації та всі нововидані українські книжки, як також раніші українські видання для дітей, які тут можна придбати так оріґінальні, як і перекладені українською мовою. Дякуємо за пожертву на пресовий фонд. Пришли нам свою світлину. Ставимо Тебе за зразок іншим нашим читачам і питаємо — ХТО НАСТУПНИЙ?

Сценарій і текст: Р. ЗАВАДОВИЧ
Scenario and story: R. ZAVADOVYCH

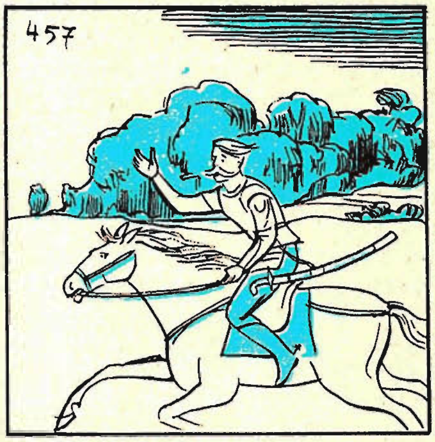
Ілюстрації: П. ХОЛОДНИЙ
Illustrations: P. CHOLODNY

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК
ІСТОРИЧНА КАЗКА

BOHDAN, KOZAK-SORCERER
UKRAINIAN TALE

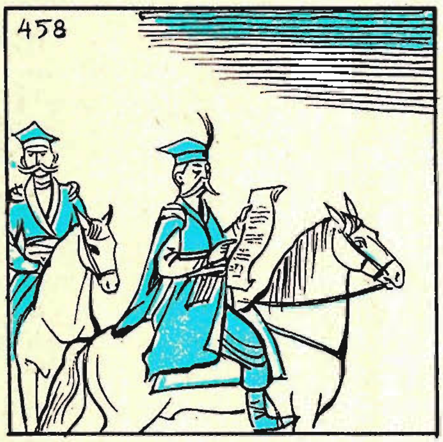
РОЗДІЛ XXIX: ОБМАН

CHAPTER XXIX: DECEPTION

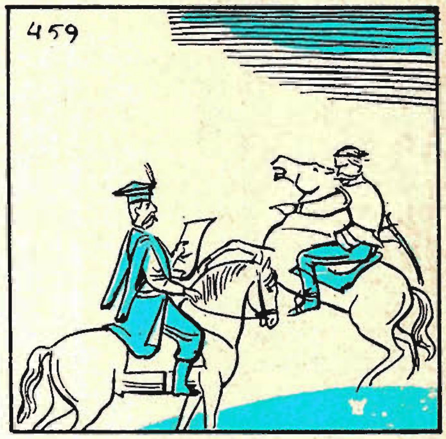
— Полковнику, спиніть вогонь! — верещав розпачливо ротмістр Глова, галопуючи з лісу в поле. — В лісі нема ніякого ворога!

"Stop the fire, Colonel!" — screamed Captain Glova in despair, galloping from the forest. "There's no enemy in the woods!"

— Мусить бути, бо тут так написано! — закричав полковник і гнівно тикнув пальцем на папір.

"There must be. It says so here!" — yelled the Colonel and pointed angrily at the paper.

— Це обман! Фальшивий плян! — репетував ротмістр. — Нас обдурили! Ми самі себе вистрілюємо!..

"It's a deception! The plan is a fraud!" — screamed the Captain. "We have been fooled! We are killing off our own men!"

Нараз могутній гук потряс повітрям, і позаду, в таборі, чорний дим піднявся хмарою догори.

Suddenly a big explosion shook the air, and a cloud of black smoke rose in the rear, where the Poles had broken camp.

— Лихо! — зойкнув остовпілий полковник і захитався в сідлі. — Наші склади амуніції пропали!..

"My grief!" — the Colonel cried out reeling in the saddle. "Our ammunition dump is gone!"

У балці Данчик, Денис і Потап обіймали Богдана, що щасливо вернувся з польського табору, де зірвав у повітря склад амуніції.

In the gully, Danchyk, Denys, and Potap were embracing Bohdan, who returned from the Polish camp, after having blown up the ammo dump.

(Кінець двадцять дев'ятого розділу)

(End of Chapter XXIX)